

Biserica primară

Biserica primară

— O nostalgică privire retrospectivă —

Mulți creștini simt astăzi, când citesc Noul Testament, nostalgia Bisericii de la începutul creștinismului. Atunci lucrurile din Biserică păreau atât de simple. Astăzi există vaste organizații religioase competitive. Ele sunt puternice mișcări care se insinuează în reforme politice și sociale. Oare simplitatea și spiritualitatea Bisericii primare s-au dus pentru totdeauna?

De-a lungul secolelor au existat adunări individuale care s-au retras din curentul dominant al creștinătății și s-au decis să se întoarcă la Sfintele Scripturi ca la singurul lor îndrumător. Acele mici adunări creștine au fost ignorate foarte mult de creștinismul organizat, dar au cunoscut adevărate binecuvântări spirituale și au avut o nespusă bucurie, căutând să fie plăcute Domnului în toate privințele. Care erau trăsăturile specifice ale acelor adunări de la început?

Atracția față de o Persoană

Primii ucenici au rămas uniți nu prin calitatea de membri într-o organizație, ci prin devotamentul lor față de o Persoană. Ei au auzit chemarea Domnului Hristos și au devenit urmașii Lui (Matei 4.18- 20). Întreaga lor viață a fost centrată pe Persoana Domnului Isus Hristos, învățând de la El, ascultându-L pe El, iubindu-L pe El. Această relație spirituală dintre ei și Domnul lor a fost cu adevărat personală și s-a revelat într-un fierbinte devotament față de El. Apostolul Petru a dat glas sentimentului lor comun când a spus: „ Chiar dacă ar trebui să mor cu Tine, nicidecum nu Te voi tăgădui" (Marcu 14.31).

După înălțarea Domnului Hristos la cer, noi ucenici s-au adăpat din același duh. Ei au vestit Numele lui Hristos (Fapte 4.12, 18), au botezat în Numele Lui (Fapte 10.48), s-au adunat în Numele Lui (Matei 18.20), au făcut minuni în Numele Lui (Fapte 3.6), au înfruntat împotrivire în Numele Lui (Fapte 4.18-20), au suferit cu bucurie pentru Numele Său (Fapte 5.41). Este de mirare că ei au început să fie chemați „creștini" (Fapte 11.26) de către lume?

Credincioșii de astăzi care sunt însuflețiți de acest duh părăsesc toate felurile de denominații eclesiastice și se bucură să poarte Numele Domnului Hristos înaintea lumii. Ei doresc să folosească numai termenii găsiți în Biblie pentru creștini, cum sunt: credincioși, frați, sfinți. Pentru ei Scriptura este încă relevantă: „Și totul, orice faceți în cuvânt sau în faptă, faceți toate în Numele Domnului Isus, mulțumind lui Dumnezeu Tatăl prin El" (Coloseni 3.17).

Supunerea față de Cuvânt

Pentru credincioșii din acele zile de la începutul Bisericii, singura autoritate era Cuvântul lui Dumnezeu. Vechiul Testament exista deja și, în timp ce Noul Testament începea să fie scris, a fost recunoscut ca având aceeași autoritate (2 Petru 3.15-16). Apostolii puneau accentul pe învățătura celor dintâi credincioși (Fapte 2.42). Nu le poruncise Domnul „învățându-i să păzească toate câte v-am poruncit" (Matei 28.20)? Viețile oamenilor care au trăit independent de Dumnezeu trebuia să fie modelate acum de învățătura Cuvântului. Cea mai remarcabilă lucrare a Adunării primare în străngerile laolaltă ale credincioșilor a fost învățătura apostolilor (Fapte 2.42). Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să-și reverse lumina asupra oricărui aspect al vieții. Aceia care trăiesc în întuneric trebuie acum să meargă în lumină (1 Ioan 1.6-7). Nu s-a recurs la o autoritate mai înaltă. „Dacă cineva se consideră a fi profet sau spiritual, să recunoască cele ce vă scriu, că sunt poruncă a Domnului" (1 Corinteni 14.37). Cei care astăzi vor să urmeze modelul spiritual al Adunării primare trebuie să pună accentul pe autoritatea absolută, neschimbată, a Cuvântului lui Dumnezeu pentru toate problemele legate de credință și de purtarea creștină. Dacă Dumnezeu n-a vorbit, atunci omul niciodată nu poate cunoaște adevărul spiritual.

Conducerea de către prezbiteri

Adunările de la început erau ca familiile, familii ale oamenilor lui Dumnezeu. Unii erau tineri în credință, iar alții mai maturi în cunoașterea Domnului și a Cuvântului Său (1 Ioan 2. 13-14). În ori ce familie trebuie să fie o conducere și aceasta este valabil și pentru adunarea locală. După ce o adunare fusese formată și avusese străngeri laolaltă pentru un timp, primii misionari s-au întors și au indicat pe cei care erau calificați să preia conducerea și răspunderea pentru îndrumarea și păstoria credincioșilor (Fapte 14.21-23). Mai târziu calificările pentru o asemenea conducere erau specificate în detaliu, pentru generațiile următoare, ca să le urmeze (Tit 1.5-9; 1 Timotei 3.1-7). Pentru ca cineva să devină conducător trebuie să aibă o bună cunoaștere a Bibliei, să fie din punct de vedere moral fără prihană și să aibă o casă bine cărmuită și chivernisită.

Acești conducători sau cărmuitori se numeau prezbiteri (bătrâni) sau episcopi (supra- veghetori) și erau păstori turmei (Fapte 20.28). Răspunderea lor era foarte mare. Va fi o zi când ei vor trebui să dea socoteală pentru lucrarea încredințată în mâinile lor (Evrei 13.17). În fiecare adunare locală era un grup de bărbați care slujeau în această responsabilitate; niciodată nu era un singur prezbiter sau păstor. „Biruința vine prin marele număr de sfinți" (Proverbe 11.14). Misionarii de la începutul creștinismului lăsau fiecare adunare în grija unor astfel de prezbiteri locali. Nu era autoritate mai mare, nici federație de biserici, nici episcop peste o diocază sau un supraveghetor (conducător) peste o anumită regiune. Totul era minunat, încântător de simplu. Cărmuirea adunării era lăsată în mâinile unor bărbați spirituali, locali, care au putut cel mai bine să ia deciziile, care îndrumau lucrarea lăsată în grija lor.

Libertatea pentru Duhul Sfânt

Fiecare adunare locală era lăsată sub îngrijirea unui grup de prezbiteri care aveau Sfânta Scriptură ca o carte de călăuză (Fapte 20.32). Apostolii aveau o foarte mare încredere în Cuvântul lui Dumnezeu, ca fiind suficient pentru creșterea și călăuzirea spirituală a credincioșilor (2 Timotei 3.16-17). Alături de această Carte, ei îi lăsau pe prezbiteri cu siguranța imperturbabilă că Duhul Sfânt al lui Dumnezeu va continua să lucreze în inimile și viețile lor. Apostolul Pavel le scria credincioșilor din Filipi: „fiind încredințat chiar de aceasta, că Cel care a început în voi o lucrare bună o va sfârși până în ziua lui Isus Hristos” (Filipeni 1.6).

Domnul Isus însuși promisese că vor primi o putere de sus pentru mărturie când se va coborî Duhul Sfânt (Fapte 1.8). Apostolii au știut într-un fel minunat că această putere îi va face în stare să vorbească cu îndrăzneală în Numele Domnului Isus, indiferent de opoziția mai-marilor norodului (Fapte 4.19- 20). Evanghelia se răspândea ca un foc continuu în lumea romană, alimentat de Duhul lui Dumnezeu.

Când apostolii au lăsat mici grupuri de creștini în urma lor, ei au procedat așa cu încrederea că Duhul Sfânt care-i condusese pe ei la Hristos va continua să-i conducă și să-i înfrumusețeze și pe aceștia. Ei au crezut că El va ridica daruri spirituale între ei pentru creșterea credincioșilor (Efeseni 4.11;- 1 Corinteni 12. 4-7).

Fiecare credincios a fost învățat că avea o funcție pe care trebuia s-o îndeplinească în trupul spiritual local al lui Hristos (1 Corinteni 12.12). Fiecare era conștient că era acum templul Duhului Sfânt (1 Corinteni 6.19) și că însăși viața din Dumnezeu trebuia să fie clar exprimată în el.

Aceste adunări incipiente au încurajat exersarea darului fiecărei persoane. Aici nu există împărțire în cler și laici, cu predicarea Evangheliei rezervată unei clase privilegiate. Cele mai multe din strângerile laolaltă erau fără ceremonie, familiale, la care luau parte numeroși credincioși. Toți bărbații care aveau un îndemn launtric inspirat puteau să se roage în public (1 Timotei 2.8). În strângerile laolaltă mixte (de frați și surori) ale adunării, bărbații preluau conducerea pentru desfășurarea lucrării (1 Corinteni 14.34). Alții puteau conduce grupul propunând o cântare sau dând învățătură sau un îndemn credincioșilor. În acest mod, felurile daruri din adunare au început să se manifeste și au devenit cunoscute grupului de creștini (1 Corinteni 14.26). Cu timpul, unii aveau să devină cunoscuți ca profeți și învățători. Totuși, întotdeauna exista oportunitatea ca o nouă voce să fie auzită și un nou dar să se arate (1 Corinteni 14.31). Nu este de mirare că apostolul Pavel vorbește despre Adunare ca de un trup în care fiecare mădular trebuie să contribuie cu partea lui (Efeseni 4.11-16).

Cina Domnului

Variatele lucrări desfășurate în strângerile laolaltă ale primelor adunări creștine sunt menționate în Fapte 2.42: „Și ei stăruiau în învățătura și în comuniunea apostolilor, în frângerea pâinii și în rugăciuni”. Învățătură, comuniune, frângerea pâinii (cina Domnului) și rugăciune - acestea au marcat strângerile laolaltă de la începutul Adunării. Porunca Domnului lor, „faceți aceasta în amintirea Mea” (Luca 22.19), era încă proaspătă în gândirea lor. Uneori, în dragostea și înflăcărea lor, ei puteau să-și amintească de El zilnic (Fapte 2.46). Mai târziu, adunările au adoptat practica de a avea Cina Domnului în fiecare duminică (Fapte 20.7).

Era un moment solemn în strângerile lor laolaltă pentru frângerea pâinii, un timp de intensă închinare și venerație când mai mulți frați conduceau în rugăciune de mulțumire și de laude, după care urma împărțirea pâinii frânte și a vinului. Inimile credincioșilor erau topite în prezența lui Dumnezeu, în timp ce își aminteau de agonia Mântuitorului pe cruce. Pâinea și vinul erau numai simboluri pentru a înprospăta și ajuta amintirea jertfei Domnului Isus pe crucea de pe Golgota: un trup frânt și sânge vărsat pentru ispășirea păcatelor noastre și răscumpărarea sufletelor lor. Adunările de la început prindeau deseori devotamentul lor față de Domnul Hristos prin comemorarea Lui în acest fel. Creștinii au astăzi o disperată nevoie de o devoțiune asemănătoare față de Domnul Hristos (1 Corinteni 11.23-26).

Venirea Domnului Isus pentru ai Săi

Ca oameni credincioși întorși de la Masa Domnului cu ochii umezi, ei trebuia apoi să înfrunte o lume ostilă. Inimile lor erau pline de dragoste frățească (Fapte 2.44- 45). Ei erau preocupați profund față de cei care nu-L primiseră încă pe Domnul Hristos — fără El oamenii erau sub condamnare (Fapte 4.12).

Ei vesteau Evanghelia oriunde se duceau, spunând oamenilor despre acest minunat Mântuitor al lor. Totdeauna erau marcați ca oameni care-L așteptau pe Dom- nul Hristos să Se întoarcă pentru ai Săi. Nici un grup nu poate să spună că este cu adevărat creștin, dacă nu este marcat de o adâncă credință în revenirea Domnului Hristos:

„V-ați întors la Dumnezeu de la idoli, ca să slujiți unui Dumnezeu viu și adevărat și să așteptați din ceruri pe Fiul Său” (1 Tesaloniceni 1.9-10).

Fiecare adunare creștină se socotea o ceată de călători din cer, așteptând cu dor revenirea împăratului (Filipeni 3.20). Atunci și nu înainte de acel timp, toate speranțele lor urmau să fie împlinite. Aceasta a fost „fericita speranță” care înălța inimile lor și-i făcea să cânte.

Ultima rugăciune din Biblie este rostită cu un suspin de dor: „ Vino, Doamne Isuse!” (Apocalipsa 22.20).

Simplitate, spiritualitate, putere ... ne produc un dor pentru acele zile ale Adunării de la începutul creștinismului. Dumnezeu este Același și, de-a lungul anilor, mici grupuri de creștini s-au întors la simplitatea Adunării primare și au găsit binecuvântarea lui Dumnezeu. Nu există o cale mai bună de a face lucrarea lui Dumnezeu. „Dacă știți acestea, fericiți sunteți dacă le veți face ” (Ioan 13.17).

clickbible.org